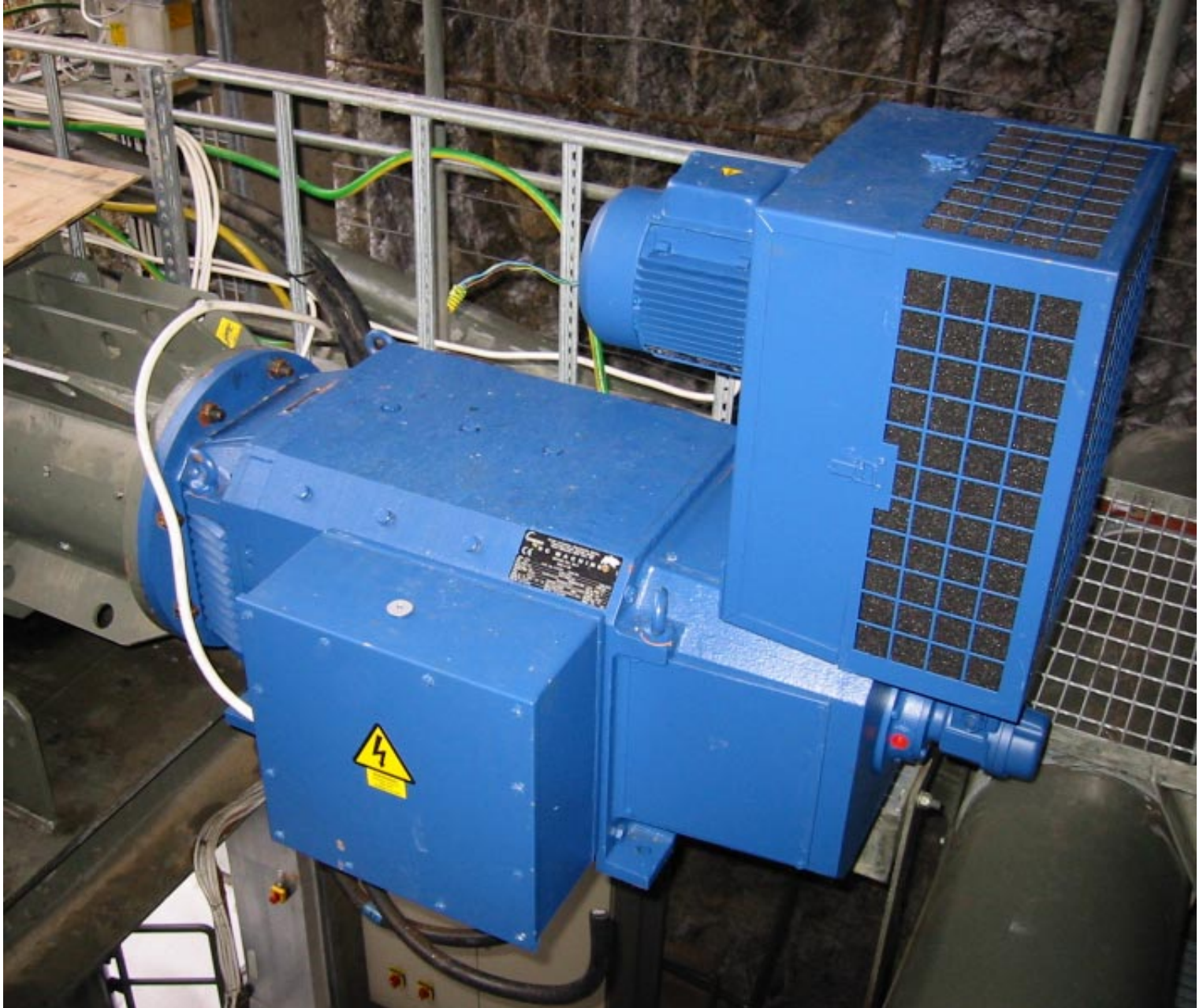


Sähkösanomat

1/02



Pääkirjoitus



Keväinen tervehdys kaikille ja tervetuloa Sähkösanomien pariin. Olen Markus Kahelin, kolmannen vuoden sähköläinen ja kahdenkymmenen kahden suomalainen. Lehden uutena päätoimittajana olen erityisen onnellinen lehden paperisesta

ulkonuodosta. Painovalmiiseen tuotteeseen on pitkä matka ja suuri kiitos kuuluu kaikille lehden teossa mukana olleille. Erityisesti edeltäjäni Karoliina on ollut ahkerasti mukana ja hyvin hoidettua lehteä on mukava tehdä lisää. Sähkösanomat jatkaa samalla linjalla kuin edellinen vuosikerta. Ulkonuoto alkaa vakiintua ja muutamat vakiojalstat jatkavat edelleen. Sisältöä pyritään jatkuvasti kehittämään ja lukijoilta pyydetäänkin palautetta. Uudet toimittajat ovat myös lämpimästi tervetulleita. Tietysti tekijöiden kädenjälki näkyy ja omaa persoonallista tyyliä yritetään vealialta linjan.

Itse olen verbalisesti reipas savolainen. Olen syntynyt Rautalamilla ja suurimman osan elämästäni, mukaan lukien kaikki peruskouluttavat vuodet lukioineen asuin Lapinlahdella. Tekniikka on kiinnostanut aina ja jo pikkupoikana matkaradiota purkaessani kiinnostuin niistä muurahaisen kokoisista osista pitkin piirilevyä. Laitetta jos jonkinlaista on tullut rakenneltua, sähköasemuksia kaverien autotalleihin ja autoihin, eikä äänentoistolaitteet ole niitä vastemielisimpiä. Nykyisin olen pätkätöissä Särkänniemessä, jossa huollan, käytän ja koulutan vuoristoratatekniikkaa. Onnekkaitset kokemukset työntekemisen mielekkyydestä verrattuna luentoisiin vahvistuvat päivittäin. Silti killassa on mukavaa ja noppiakin on tullut mutama.

Luenmolla kuuntelen yleensä elektroniikkaa tai teho- sel-laista. Vähäisenä vapaa-aikana saatan laskea suksilla näkeä mutkille, istua pilkillä tai kesämällä vetää uis-tinta Nässyn aalloilla. Parin kuukauden välein hyppään itse korjatun Volvon rattiin ja pistäydyn sinfoniaorkesteri Vivon keikalla soittamassa kontrabassoa. Vanha rautalanka vetää myös ja kitaransoitto ei ole vastemielistä, päin-vestoin. Eli tältä pohjalta tarjoillaan utta luettavaa, rohkeasti peremmälle sivujen sisään.

Tärkeintä ei ole ulkonäkö vaan muuntaajien hurina!



Julkaisija:
Sähkökilta
Korkeakoulunkatu 3
33720 Tampere
skilta@ee.tut.fi
<http://skilta.cc.tut.fi/>

Painopaikka:
Multiprint Oy
Painos 400 kpl

Päätoimittaja:
Markus Kahelin
patoimittaja@skilta.cc.tut.fi

Toimittajat:
Mirja Kujala
Emilia Olkanen
Merja Tarvainen
Janne Talka
Harri Kailanto

Kiitokset:
Karoliina Salminen
Ilkka Tuokko
Aki Saukko
Aarno Lind
Susanna Hyyppä
Ari Suntioinen
Tampereen Särkänniemi OY/
Mirja Murto, Kari Luoma

Kuvat:
Markus Kahelin
Mirja Kujala
Skillan arkisto

Kansikuva:
Markus Kahelin

Piirrookset:
Emilia Olkanen
Janne Talka

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus	2
Sisällysluettelo	3
Pj:n palsta	4
Ratiesittely	5
Skillan toimihenkilöt	6
TEK:n palkkasuositus	7
Sähköteekkarit Budapestin linnoja valtaamassa	8
Kyykkäämistä vuonna 2000	10
Automaaginen Älyvalaisin	12
Sisällä Ulkona	14
Opintoneuvoja	15
Moottori, joka ottaa mahasta	16
Juttutuokio APS:in kanssa	17
Potut Pottuina	18
Neverending Story	19
Sähkökundi	19



Aurinkoista kevätpäivää kaikille!

Taas on aika pyöräyttää PU:n palsta käyntiin vuodelle 2002. Olen siis Mari Marjanäki ja olen Skillan puheenjohtaja vuodelle 2002. Tapana tällä palstalla on ollut kirjoitella enemmän tai vähemmän fiksuja asioita skiltalaisille. Mistähän siis aloittaisin...?

Vuoden alku on ollut oikein mukavaa seurattavaa näin sähköläisen silmin - paljon on ollut nähtävää ja koettavaa. Avajaisauna sujui oikein mukavissa merkeissä, Skillan 34-vuotissitsit menivät muitta mutkitta ja juhlijoilla oli varmasti ikimuistoiset juhlat. Kaiken kruununa on hetki sitten pidetyt kyykän MM-kisat, jossa puoliksi skiltalainen joukkue voitti MM-kultaa. Nyt vaan odotellaan tulevan kevään muita tapahtumia ja niitähän perinteisesti riittää.

Olemme usein Skillassa miettineet, miten saisimme kiltamme vanhempia jäseniä aktivoitua mukaan tapahtumiimme. Monesti saamme huomata tapahtunaa järjestäessämme, etteivät vanhemmat skiltalaiset jaksu/ehdi osallistua Skillan tapahtumiin. Miksi vanhempien osallistuminen tapahtumiin on sitten niin tärkeää? Perinteiden säilyttämisen kannalta vanhempien skiltalaisten kokemukset ja tiedot ovat verrattavissa kultakaivokseen. Ilman vanhempien tietoja (ja miksei myös "huolenpitoa") Skillan toiminta ei olisi säilynyt näin tehokkaana ja onnistuneena vuodesta toiseen. Toisaalta nuorempien kiltalaisten panosta toimintamme kehittämiseen ei saa aliarvoida. On ollut mukava seurata nuorempia skiltalaisia, joiden ajatukset ovat vielä avoimia kaikenlaisille ideoille. Tapahtumien kehittäminen ja uusien luominen on erityisen tärkeää toimintamme jatkuvuuden ja kehittämisen kannalta. Kiitos kuuluu siis kaikille skiltalaisille, nuorille ja vanhoille, jotka jaksavat olla kiinnostuneita oman kiltansa toiminnasta.

Mitä siis haluan sanoa teille kaikille skiltalaisille? Muistakaa olla osa killan toimintaa, olitte te fikseja tai N:nen vuoden opiskelijoita. Muistakaa antaa palautetta Skillan toiminnasta ja tapahtumista, jotta niitä voitaisiin kehittää edelleen. Paras tapa vaikuttaa on avatu suunsa :) Iloista ja tapahtumarikasta kevättä kaikille,

Mari

Sähkökillan raati 2002



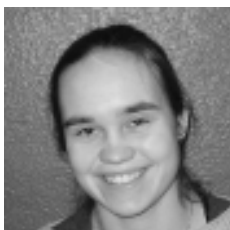
"Henkilökuntaa, henkilökuntaa, palveluu!" Tähän huutoon vastaan useimmiten minä mutta jos haluat tehdä minut iloiseksi ja kenties saada myös ystävällisempää palvelua, kannataa kutsua minua Leenaksi tarjoilijan sijaan... Nimeni on siis Leena Jaatinen ja olen Skillan vuoden 2002 eräntä ja toisen vuoden valveutunut teekkari. Olen kotoisin Suomen kauneimman kaupungin Kouvolan reunamilta, pienestä suuresta paperikaupungista nimeltään Anjalankoski. Tampereelle eksyin lähes satturalta mutta kertaakaan en ole tätä "erehdystä" katumut. Samaa mieltä olen päätöksestäni ryhtyä Skillan erännäksi, ja tavoitteenani on tarjota jäsenistölle mahdollisimman mukavia ja ruskaisia saunailtoja. Niin, ja oppia kaatamaan olutta niin, ettei synny yhtään vahtoa...



Kiltamestarin nakkia armon vuonna 2002 hoidan minä, eli Anssi Lahtinen. Siinä olikin sitten tärkeimmät itsestäni. Tai no, olen toisen vuosikurssin sähköläinen, pidän kiltahuoneella notkumisesta ja Niilon kiusaamisesta. Niin ja edelleen banaanista pizzassa.

Kiltamestarin päähuolena ovat kopiokoneet ja kaikki myyntisälä mitä Skillasta löytyy. Loppuun laitankin muutaman kopiokoneiden käytöstä.

1. ja tärkein: Skillan kopiokoneissa saa käyttää ainoastaan Skillasta ostettuja kopiokalvoja.
2. Prujauskoneet ovat kapasiteetiltaan rajoitettuja, eikä niillä pidä yrittää yli 15 sivun rei'ittämistä kenalla.
3. Kopiokoneiden läheisyydessä on paperinkeräyslaatikoita. Ne on tarkoitettu käytettäväksi, ja niihin on tarkoitus laittaa paperit sisälle asti.
4. Aina sopii kysyä, siis eikun repinään hihasta jos on ongelmia kopiokoneiden kanssa. Vastaa jos osaa.



Vuosi 2002 + Skilta + sihteeri = Emmi Schaf Frath. Olen fuksi, jonka aktiiviaktit ovat täydessä latauksessaan. Kiltatoiminnasta kiinnostuin heti syksyllä ja vuoden vaihteessa pääsin mukaan. Nyt siis kirjoittelen pöytäkirjoja ja esityslistoja, metsästän Skillan katoilevia toimistotarvikkeita, huolehdin muutenkin toimistosälän olemassaolosta ja yritän lypsää tarvittavia tietoja toimareilta ja raatilaisilta esityslistojen kokonaisuuden ja pöytäkirjojen hiomiseen. Kotosin olen Vesilahdesta, missä harrastan näyttelemistä (tällä hetkellä työn alla Mustalaisleiri mutta taivaaseen). Soitan myös viulua, aloitin äskettäin vakio- ja lattaritanssikurssin, laulan tekkarikuorossa ja urheilen, lajia vuodenaajan ja kelin mukaan vaihdellen.



Olen Merja Tarvainen, Sähkökillan fuksikapteeni. Vastaan sähköpaimenen kanssa fuksitoiminnasta eli fuksitapahtumien järjestämisestä, tiedotuksesta fukseille ja tietysti fuksipisteiden josta. Yritän tehdä parhaani, että Skillan fuksit voisivat hyvin ja nauttivat fuksivuodestaan. Olen toista vuotta sähköllä ja 23 v. Asuin joskus Hollolassa ja opiskelin joskus yliopistolla. Joskus hemostun helposti ja teen kumia juttuja. Tavoitteenani on olla hemostunutta helposti ja tehdä järjestyviä juttuja, ainakin keskinäisin.



Moi! Olen Alina Koski, opintovastaava. Eh todellakaan vastaa siitä, että teidän opintonne edistyvät, mutta varmistan yhdessä opintoneuvojan kanssa, että kaikki saavat apua opintojen suunnittelussa ja ongelmatilanteissa. Hoidan myös osan tutorointiasioista. Luonteeltani olen sen verran kiltti, että uskaltaa varmasti tulla juttelemaan. Opiskelen nyt toista vuotta ja kotikotini on Kangasalla. Tärkein harrastus on jumppailu.

Edellä esiteltujen lisäksi raadissa toimivat rahastonhoitaja Juha Ristinäki, isäntä Teemu Pitkänen, tiedotusvastaava Joni Aaltonen ja excursiovastaava Meri Partio

Toimihenkilöt



Heips! Virallisesti mun nimi on Niilo Neilimo, mutta toimin myös usealla muulla kutsuanimellä. Ikää löytyy 20-v, mutta voitkos venitti täytyy jo huhtikuussa. Onasta mielestäni olen kotoisin Kangasalta, mutta monen muun mielestä Kangasalalta. Tällä hetkellä koti on Aurissa. Harrastuksiini kuuluu laskettelu, salibandy ja rakkainpana kaikista moottoripyöräily, joka tosin tällä hetkellä kärsii pientä lamaa Suomen pohjoisen sijainnin vuoksi. Skillan palvelukseen astuin jo viime syksynä renkipojan ominaisuudessa ja nykyisen Tenttivastaavan

toimen lisäksi olen edarin varajäsen huiman 12 äänen voimin.



Olen siis Jarno Alahuhtala ja opiskelen toista vuotta TIKK:lla sähkön ilmeitä. Kotoisin olen Säskylästä, joka on hyvin pieni kunta lounaisessa Suomessa. Olen siis kotilaisen ehta maalaispoika. Harrastuksiini kuuluvat musiikki, liikunta ja kalastus. Sähkökillassa toimin sähköpaimenena, joka käytännössä tarkoittaa sitä että vastaan fuksikapteenin kanssa fuksien viihtyvyydestä ja skillan fuksitapahtumien järjestelyistä.



Moi! Olen Otso Karhu, Skillan TV-apu. Tuo kryptinen kirjainyhdistelmä tarkoittaa, että autan tiedotusvastaavaa. Käytännössä teen mainosjulisteita tapahtumista, ja tulen toimikauteni aikana epäilenättä tuottamaan läjän muutakin paperia. Lisäksi välitän tiedotuksia jäsenistölle, mikäli Joni, tiedotusvastaava ja suuri idolini, sattuu olemaan estynyt. Opiskelen TIKK:lla toista vuotta, ja Tampereelle kulkeuduin reittiä Kupio-Vantaa-Mikkeli-Järvenpää, joten en ole oikeastaan mistään kotoisin. Harrastuksiakin minulla varmasti olisi, jos niille jäisi aikaa mainosten väsämiseltä. :)



Nimi on Kati Kettunen ja skillassa toimin kevään 2002 piikalikkana. Tehtäviini kuuluu Leenan elikkäs enännän auttelu erinäisten tapahtumien järjestelyissä. Näkyvimillään tehtäviini kuuluu tiskin takana seisoskelu. Näkymättömämpi osuus hommasta on paikkojen järjestely valmiiksi ennen tapahtumaa ja aamuyön virkeiden tuntien siivousurakka. Vapaa-aikani kuluu tiiviisti eri uimahalleilla joko uiden, valmentaan, vesipalloillen tai hengenpelastusta reenaillen. Taisitten avamossa, eli vedessä tulee lutrattua viikottain tunti jos toinenkin.



Olen Antti Kangasaho ja skillan kevään 2002 renkipoika, ja siitä voidaankin päätellä, että opiskelen 1. vuotta. Ja tällä menolla niitä on vielä monta edessä :) Kotoisin olen Urjalasta eli rehellisesti "maalta". Tehtäviini killassa kuuluu pitää skillan limukoneet täydessä latingissa ja toisena tärkeänä hommana on kantaa virvokkeita saunailtoihin ja muihin skillan tapahtumiin ja siten pitää juhlaansa tyytyväisenä.



Jooa joo, olen Skillan uusi TEK-yhdyskunta, nimeltäni Harri Lammi. Opiskelen kolmatta vuotta TIKK:lla ja asustan Herwannan perukoilla. Telkkarista katson Simpsonit ja Prof falta mailit. Aikaisemmin olen vaikuttanut Skillassa excuvastaavana ja puheenjohtajana, joten kiltavaikuttamisen aika alkaa olemaan kohdallani viimeisillään. Jotta vältytte suuremmilta löpinöiltä ja toistoilta allekirjoittaneen henkilöhistoriasta, niin kannattaa vilkuilla menneitä sähkösanomia :-). Mäntsälä rulettaa! Minulta voi tulla kyselyitä TEK:in liittyvistä asioista ja TEK:in palveluista. Vastailen kysymyksiin parhaani mukaan, tietenkin alkuun kimurantteihin probleemiin ratkaisun löytäminen vie aikaa, mutta kokemuksen karttuessa vastaukset (toivottavasti) alkavat löytymään kuin apteekin hyllyiltä. Minulle voi lähettää mailia osoitteeseen harri.lammi@ut.fi, vastailen kaikkiin mailleihin mahdollisimman nopeasti. Tulen myös puhumaan TEK:istä, kun siihen sopivia tilaisuuksia osuu kohdalle. Eipä mulla mutaa, moi!

Esiteltujen toimihenkilöiden lisäksi killan rattaita pyörittävät mikroguru Teemu Järvinen, liikuntavastaava Joonas Hytönen ja pääkirjoituksessa esittäytyvä päätoimittaja Markus Kahelin

TEK on julkaissut suosituksen harjoittelupalkoista vuodelle 2002.

Vuosikurssi	Opintoviikot	Suositus •/kk
I	(25-)	1500
I	(50-)	1590
III	(75-)	1680
IV	(100-)	1770
V	(130-)	1860
VI-	(160-)	1950

Lisätietoa osoitteesta: www.tek.fi

Sähköteekkarit Budapestin linnoja valtaamassa EESTECin kongressi 17.-24.2.2002

Mirja Kujala

EESTECin tänävuotinen kongressi järjestettiin 17.-24.2. Unkarissa Budapestissa. Osanottajia oli 19:sta IC:sta 14:sta eri maasta. Tampereen IC:n edustajina olivat KV-toimiston avustuksen turvin toisen vuoden sähköteekkarit Maria Leppänen ja allekirjoittanut.

Tapahtuminen Budapestiin sateiselta taivaalta pilvien lomasta muistutti saapumista maaseudulle famareiden joukkoon eikä niinkään enteillyt tuloa lähes kahden miljoonan asukkaan suurkaupunkiin. Taksimatkan aikana hotellille tasaiset pellot mainoskyltteineen muuttuivat kuitenkin limoiksi ja silloiksi Tonavan yli ja kukkuloiksi kukkuloiden jälkeen kunnes taksi pysähtyi erään kukkulan päälle. Olimme perillä. Seuraavan viikon ajan tämä paikka olisi kotimme ja muut kongressiin osallistujat perheenme

Virallista asiaa

Viikon aikana kongressissa oli kolme yleiskokousta, joita enen asiat käsiteltiin niin, että yleiskokouksessa tarkoituksena oli vain äänestää asioista. Käytännössä kokoukset venyivät silti useiden tuntien mittaisiksi, sillä Itä- ja Etelä-Euroopassa ei taideta tuntea Suomen vauhdikasta "mennäänäs nyt jo asiaan" -tyyliä.

Vuosikokouksen yhtenä tehtävänä oli valita uusi hallitus vuodeksi 2002. Vanhan hallituksen jäsenistä yksi oli aina aloittanut lauseensa "So"-sanalla, toisen vakio oli "Basically", kolmas samoi aina "Let's put it this way" ja puheenjohtajan maneerit oli "It is really important". Vanhan "So Basically Let's put it this way It is really important" -hallituksen paikalle uuteen hallitukseen valittiin puheenjohtaja Sveitsistä, rahastonhoitajaksi pääsi Oulun sähköteekkarit ja mukaan tuli myös kaksi jäsentä Jugoslaviasta ja yksi Unkarista.

Tänä vuonna vuosikokous oli kuitenkin tavallista merkityksellisempi sen lisäksi että hallituspaikkojen lukumäärää kasvatettiin yhdellä liittämällä W edmasterkin hallitukseen. EESTECin virallinen pääaja päätettiin siirtää Sveitsistä Alankomaihin, syynä oli muun muassa se, että näin pystytään hakemaan EU-tukea EESTECin toiminnalle.

Jotteivat kokoukset, workshopit, keskustelutunnit ja sponsorina olleen Microsoftin luennot masentaneet ihmisiä ihan täysin vähäisten yönien jälkeen, täytyi vastapainona olla paljon hauskaa toimintaa...

Hauskanpitoa

Iltaisin otettiin ilo irti, ja kova meno jatkui lähes joka yö noin neljään asti aamulla. Unkarilainen opiskelijat-asuntola tuli tutuksi bileiden merkeissä, ja puolen litran kalja maksoi summilleen 60 senttiä. Olisipa Suomessakin joskus Unkari.

"Tapin Kulta, Karjala, Sininen ja Olvi"-laulun laulaminen raitiovaunussa erotti meidät tehokkaasti unkarilaisista. Kunma kyllä, mutta paikalliset nuoret turnistivat meidät suomalaisiksi laulun perusteella. Suomalaiset olutmerkit ovat näköjään muallakin turnettuja.

Mikä on EESTEC?

EESTEC on Electrical Engineering Students' European association eli siis Euroopan sähkötekniikan opiskelijoiden järjestö. EESTECissä on 30 Local Committeeta ympäri Eurooppaa ja järjestön tarkoituksena on lähinnä kehittää ja ylläpitää kansainvälisiä kontakteja ja vaihtoeitoita ja parantaa sähkötekniikan opiskelijoiden teknistä tietämystä sekä tutustuttaa toisten maiden teollisuuden ja koulutusjärjestelmiin. Konkreettinen tekeminen on viikon kestävien vaihtojen ja workshoppien järjestämistä ympäri Eurooppaa.

Miten pääset mukaan EESTECin toimintaan?

EESTEC:in toimintaan pääset mukaan esimerkiksi ottamalla yhteyttä Riina Kinnuseen (riina.kinnunen@utu.fi). Jos/ kun haluat mukaan järjestämään hauskaa viikkoa hollantilaisille vieraillemme huhtikuun alkun, ota yhteyttä Maria Leppäseen (maria.leppanen@utu.fi) niin pääset tutustumaan suoraan IC Delftistä tulevaan EESTEC-henkeen mitä pikimmiten.



EESTEC'in vuoden 2001 puheenjohtaja, Marchello, joka ryöväsi oululaisten teekkareiden lakin, ja Maria Fishermen' s bastionilla.

Kahtena aurinkoisena päivänä meidät vapautettiin hotellin tupakansavuisesta ilmasta ja vietiin päiväksi tutustumaan Budapestin nähtävyyksiin. Parlamenttitaloon, yliopistoon, Heroes' Squarelle, Fishermen' s bastionille, joka muuten kuulemma on Budapestin romanttisin paikka... Kiire ei varannut rentoja etelä-eurooppalaisia, sillä 15 minuutin kävelymatka saattoi kestää tunnin, vaikkei välillä ollut mitään varsinaisia nähtävyyksiäkään. Maria kävi jopa kokeilemassa aitoa budapestilaista kylpylää.



Ranskalaiset tytöt, unkarilainen poika ja oululainen Mikko nauttimassa kahvilan lämpöisestä tunnelmasta.

Oma maa mansikka?

Kun unkarilainen yliopisto-opiskelija joutuu asumaan sarassa huoneessa neljän muun opiskelijan kanssa, itse alkaa arvostaa Suomen opiskelija-asuntoja. Mutta ilmielin kuulisin Suomessakin joskus vastaavanlaista puheensorinaa ja näkisin niin paljon ihmisiä, jotka pystyvät uskomattoman hauskanpitoon selvinpäinkin.

Huhtikuun alussa IC Tampere saa viikoksi vieraita Alankomaista IC Delftistä, sillä kongressissa Suomi ja Alankomaat muodostivat ehdottomasti parhaan tiimin - ainot aina ajoissa paikalla. EESTECin toimintaan pääset loistavasti mukaan oman maan kamaralla heti, kun tulet mukaan järjestämään paljon hauskaa toimintaa vieraillemme ja pitämään itse samalla hauskaa kansainvälisessä seurassa. Ei kannata kuunnella ihmisten varoituksia siitä, miten ei pidä mennä mukaan TTKK:n KV-kerhoihin, koska niihin jää kiinni kuin kala koukkuun. Uppoa kansainväliseen toimintaan, menee sekaisin eikä pääse irti. Anna upota vaan :)

En ole koskaan ollut suuri turistilomien fani. Haluan päästä pintaan syvemmälle. Ihastua ja vihastua paikallisiin ihmisiin ja tapoihin, nähdä mutakin kuin vain sen mitä värikkäät mainoslehtiset tyrkyttävät matkajille. En halua mennä ulkomaille ja viettää koko aikaani vain suomalaisten seurassa. EESTEC'in vuosikokous kokosi ympäri Eurooppaa Budapestiin ihmisiä, joista jokainen toi mukanaan oman kielensä ja kulttuurinsa, synnyttäen iloisen ja äänekkään sekarelskan - se jos mikä oli parasta.

Niin monta kertaa olimme kyykänneet, päätimme tehdä toteuttaa lauseen "ei kahta ilman kolmatta". Oli mukava päästä taas vaan olemaan koko päivä ja nauttimaan upeasta pelistä upeiden ihmisten kanssa. Fiilikset kylläkin olivat hieman maissa johtuen suuren tiukkaakin tiukemmasta häviöstä usalle. Ei annettu sen pilata päivääme. Alkulohkoksi olimme saaneet juuri asennetta vastaavan kentän sillä kenttä todellakin esti pelin tosissaan ottamisen ja vastustajiksi mitä mainioimpia ihmisiä. Näimme mutamia todellakin vaarallisia tilanteita kun karttujen projektorat olivat mitä olivat välillä. Tunnelma oli kylläkin koko alkulohkon hieman haikea sillä joukossamme oli uusi kasvo. Meidän kalakeitonmies Niko oli päättänyt keväällä lopettaa teekkariuden ja jatkaa muissa maisemis- sa joten vahvistimme sitten joukkoa viimevuoden fanilla eli möllin veljellä sutisella. Oli mitä mahtavinta pitkästä aikaa heittää juttua ihmisten kanssa jotka olivat tulleet vain viihtymään ja olemaan iloisia.

Ei se voitto vaan se mitä siitä saa irti

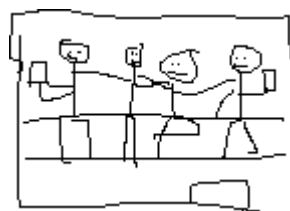
Tunnelma alkoi kohota kattoon. Jotenkin vaan peli peliltä me rupesimme pelaamaan paremmin ja tavoite nousi lohkovoitosta aina mikrofooniin huutamiselle asti. Kuten sanotaan "Ei se voitto vaan se mitä siitä saa irti". Jotenkin vaan jäi kaivelaamaan palkintojen yleinen taso tapahtuman tasoon verrattuna. Toisaalta pelaamaanhan me oltiin tultu ja sitähän me saatiin harrastaa lapaluiden jumitutumiseen asti! Jos- sain kohtaa, varmaankin alkulohkon pelien jälkeen, päätimme lähteä syönään jonnekin ja lopulta päädyimme pitkiä reittejä noudattaen hervannan maamainioon pitseerian arkkitehdinkadulle. Tiettyhän päivään kuului tuo pakollinen murkinointi mutta sitten äkkiä takaisin pelipaikalle nauttimaan päivästä. Tässä kohtaa tuli ensimmäinen huono uutinen esille. Pilvet alkoivat kerääntymään. Mutta jollei aurinko loista niin ihmisten pitää loistaa on jonkun motto varmaankin joten me päätimme jatkaa hauskan pitoa niin pitkään kuin mahdollis- ta. Onneksi jatkopelejä varten kenttä oli meille varha- tuttu alkulohkon kenttä pienellä vesiefektillä korostettuna. Taas ihania ihmisiä vastaan :D. Seuraavien kolmen jatko- pelien aikana havaitsimme kuinka eritavalla ihmiset käyt- täytyvät suhteessa peliin. Joillekin se on totisinta totta ja toisille se on vain lähde josta ammentaa voimaa ja intoa opiskelua varten.



Orelliset voittajat



Sutinen tekenässä grabia



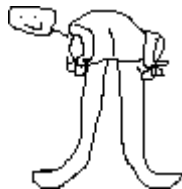
Jarne, Kike, Mölli, Sutinen

Voima ei enää korvannut tarkkuutta

Kun pääsimme eroon meidän vanhasta kentästä, joka alkoi olemaan jo aika sohvoja, havaitsimme todellakin humalan parantavan peliä. Ehkä se on se rentous tai se välinpitämättömyys johtuen tarpeesta päästä äkkiä juomaan emme tiedä mutta hauskuutta se ainakin lisäsi. Pelikin alkoi saada lisää tunnelmaa kiitos persedieetin. Kaikki niin psykologinen sodankäynti kuin millimetrien tarkat määrälliset heitot yhdistettynä loistavalla pelihengelle ja rehellisyydellä aloimme päästä sisään siihen aspektiin "huippu-urheilusta" joka on urheilijoille niin tutunkin tuttua. Aina dopingista voitonhunaan sekä kotiolutemiseen. Vasta tässä kohtaa aloimme itse ymmärtää kuin pitkälle voisimme päästä vain ainostaan hauskaa pitävällä. Kike, Sutinen ja Mölli olivat kaikki onnistuneet pitkkin päivää mutta minä aloin vasta onnistumaan vasta asfaltilla missä voima ei enää korvannut tarkkuutta.

Me emme suostuneet häviämään

Se miten persediet ja sacara olivat pelin hengessä mukana täysin oli todella mukava kokea sillä silloin ei ollut tärkeintä kuka heitti hyvin kunhan joku onnistui hyvin. Myös tätä ennen olimme kokeneet tätä niin monelta joukkueelta. Emme pelanneetkaan ketään vastaan vaan ainostaan heittelimme ja juttelimme mukavia. Kameran puuttuminen alkoi hamittamaan sekä mankan jättäminen kotio tietysti poisti sitä jatkuvuuden tunnetta mitä olimme kokeneet saman kasetin turvin jo monet kyykän, konecupit jnet. Jossain kohtaa hauskuuden ja ilonpidonkin on loputtava. Kaikki päättyi juuri ennen finaalia. Silloin asiasta tuli totisinta totta. Me emme halunneet emmekä suostuneet häviämään ja luovuttamaan kiertopalkintoa lappeen Rantalaisille, varsinkaan joukkueelle joka harjoittelee läpi vuoden ja pelaa sarjaa. Tamperelaisituneena turkulaisena tehdä sen mitä parhaiten osaan. Pitää pojan kotoa. Tässä kohtaa havaitsimme pelivälineiden merkityksen pelin kannalta. Oli mitä ihanan kokemus heittää kunnan kartulla kunnan heittoa ihmisten katsoessa ja hurratessa. Tässä kohtaa aloin kiittämään excuvastaavamme tekemää tekoa joukkueettamme kohtaan. Meillä oli vielä viinaa jäljellä! Viimeisten karttujen singahdellensa aloimme juhlia sillä tiesimme ettei hauki riittänyt hankkijapenoilta voittoon...



Jamen finaaliypyllistys



Kiken kasaamistaktiikka

On hauska olla TEEKKARI

Rakollisten rituaalien - eli sauna ja kämipäälle - jälkeen äkkiä ajoissa jatkobilapaikalle fiilistelemaan ja tapamaan ihmisiä. Tässä kohtaa hienan alkoi turnuttamaan. Aika ei tuntunut kulkevan ollenkaan. Lopulta päästyämme lavalle ja tehtyämme sen mitä piti tunsimme hienoista tyhjyyttä. Mitä nyt? Teemme sen mitä niin moni ei ole tehnyt. Vetäydymme tällä kokoonpanolla eläkkeelle ja pysymme nestareina hautaamme saakka. Mutta kaikesta, siis ihan kaikesta niin päivästä, pelistä, ihmisestä, juttavista jne:tä on kiittäminen ihan kaikkia ihmisiä. Päivä onnistui ainostaan siksi, että juuri te olette niin loistavia ihmisiä, että teidän kanssa on hauska olla TEEKKARI! Ensi vuoteen jolloin juhlitaan jostain muuta porukkaa ja teemme heidän päivästä upean. Good fight good night!

Lisätietoa : <http://www.students.tut.fi/~jeskelin/krp.html>

Automaaginen Älyvalaisin

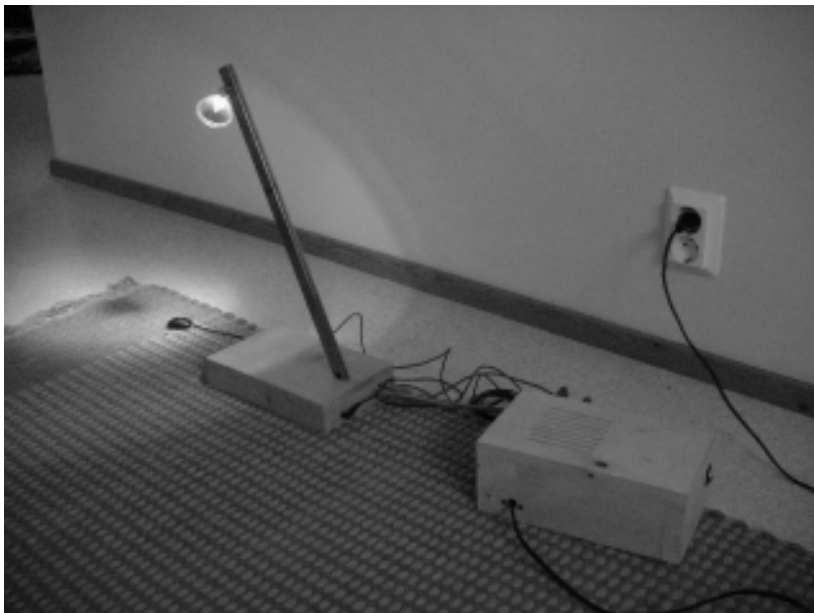
Markus Kahelin
Aki Saukko, Ilkka Tuokko,
Aarno Lind

seuraavassa esitellään erään kurssin harjoitustyönä tehdyn rakenteluprojektin vaiheita. Imokas työryhmä lähes asui elektroniikan laitoksen workshopissa, mutta tuloksena onkin toimiva laite. Osalliset ovat kolmannen vuosikurssin teekareita ja toimittajakin on päässyt seuraamaan laitteen valmistamista ja ensimmäisiä "savuja". Välillä oli jopa sulakkeet tiukilla, mutta antaa pa työryhmän itsensä kertoa.

Aki Saukko, Ilkka Tuokko ja Aarno Lind, olkaa hyviä.

Mikä laite on ja miksi se on tällainen?

Laite on Automaaginen Älyvalaisin. Se on sulautettujen prosessorisovellusten harkkutyö. Harkkutyönä oli tarkoitus tehdä mikrokontrolleripohjainen laite, joka mittaa jotain ja säätää jotain sen perusteella. Tämä oli ensimmäinen vaihtoehto, joka meille tuli mieleen, ja aloimme heti kehittää ideaa eteenpäin. Laite mittaa valoisuutta ja säätää omaa valoaan sen perusteella. Lisäksi vaatimuksena oli RS-232 -liikenne tavallisen PC:n kanssa. Mikrokontrollerin ja muiden komponenttien kanssa ei annettu rajoituksia, joten kaikki oli meidän itse päätettävissä. Homma vaikutti mukavalta ja haasteelliselta, sillä kenelläkään ryhmässä ei ollut minkäänlaista kokemusta elektroniikalaitteiden suunnittelusta saati jotain tietoa mikrokontrollerin käytöstä ja ohjelmoinnista



Älyvalo toiminnassa

Projektin kulku

Tämä projekti aloitettiin valitsemalla aiheeksi melko hyvältä tuntuva ja mahdollisesti jatkossakin eteenpäin kehitettävä idea, joka voisi avata mahdollisuuksia kaupallisiinkin sovelluksiin. Odotettavissa oli haasteellinen tehtävä, sillä mikroprosessorien ohjelmointiin liittyvät taidot olivat olemattomat eivätkä piirilevyn suunnittelu- ja rakennustyökokemuksetkaan kovin kummoiset olleet. Eli ei kun vaan kokeilemaan...

Työssä käytettäväksi mikrokontrolleriksi valitsimme PIC16F870:n. Valintaperusteina olivat: USART sarjaliikennettä varten, AD-muunnin analogisen signaalin mittaamiseen sekä PWM lampun ohjaimista varten. Tämä PIC saattoi olla tähän työhön ehkä turhankin monipuolinen, mutta tällä tavoin saimme haluamme ominaisuudet helpommin ja edullisemmin.

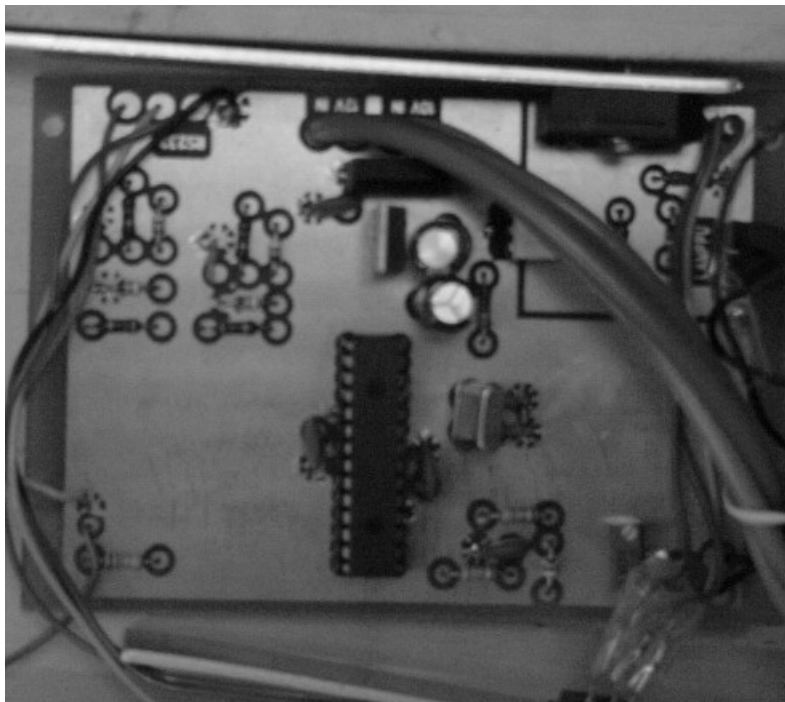
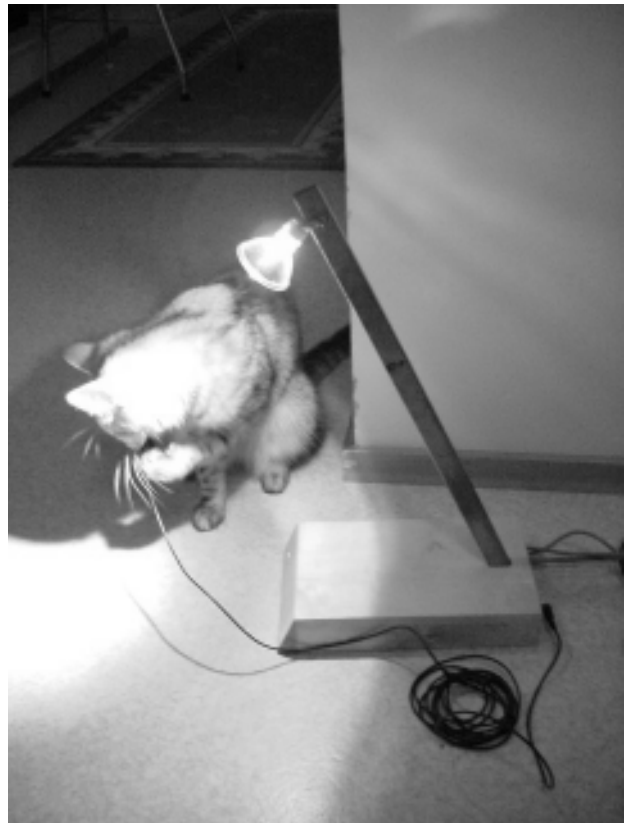
Aluksi suunnitelmissa oli rakentaa laite ohjaamaan 230 voltin hehkulamppua mutta turvallisuussyistä (ja assarin mielestä) päädyimme pienemmän, eli 12 voltin halogeenin ohjaimiseen.

Sitten vaan piirtämään kytkentäkaaviota laitteelle (kynällä tupakka-askin kanteen tyyliä).

Tilasimme komponentteja Farnellilta sekä kävimme ostanassa niitä Bebekiltä.

Sen jälkeen alkoivat ongelmat. Itku ja poru oli päästetty useaan otteeseen ennenkuin saimme ihastella valmista skemaa POWER LOGIC-ohjelman ruudulla ja ennenkuin tulostin antoi meille valmiin piirilevyn kuvan PCB ohjelmasta. Komponenttien sijoittelu ja niiden määritys ohjelmassa oli yhtä tuskaa ja ilmeni, että aikaisempi kokemus kyseisten ohjelmien käytöstä ei olisi ollut pähiitteksi. Työtä olisi helpottanut kummasti, mikäli olisimme kuulleet aikaisemmin ELE:n sivuilta löytyvistä ohjeista kyseisten ohjelmien käytöstä. Tuskaallisesti vääntämällä tämä suunnitteluvaihe saatiin lopulta valmiiksi.

Seuraavaksi syövytimme piirilevyn. Ensimmäinen piirilevy onnistui erään paikalle sattumalta osuneen vanhamman tieteenharjoittajan neuvon ansiosta (kiitos hänelle). Sitten kolvasimme komponentit levyille ja mittailimme kätöstystä yleismittarilla ja oskilloskopilla.



Samalla kun piirilevy edistyi, alkoi koodin vääntäminen. Ja taas kiroiltiin. Kenelläkään meistä ei ollut hajuakaan PIC-ohjelmoinnista. Datashettiä tutkinnalla ja pieniä vinkkejä kyselemällä perusidea alkoi kuitenkin selvitä ja pian sainmekin ohjelman ensimmäisen version ohjelmoitua PICille. Ohjelmointi onnistui, mutta ohjelma oli (yllätys,yllätys) rikki. Sen jälkeen tumailtiin lisää, huomattiin virheet, korjattiin ne, ja testattiin taas. Tätä kaavaa toistamalla päästiin lopputuloksena toimivaan ohjelmaan.

Lopuksi koteloimme laitteen melkoisella kiireellä (vaikka aikaa olisi vielä viikko demoon ollutkin).

Lopputuloksena huomasimme rakentaneemme erittäin hienosti toimivan ohjelmoitavan laitteen eli kurssin asettamaan tavoitteeseen päästiin.

Että sellainen projekti tällä kertaa...lopuksi lausume projektimme tiimoilta erityiskiitokset seuraaville tahoille, joita ilman olisi tämä projekti ollut mahdoton (tai ainakin hankala) toteuttaa:

Juhlamokka-kahvi, Marlboro ja assistentti Jussi Mikkonen.

Lisää Älyvalosta: www.cs.tut.fi/~sukka

" VOI EI!!

Mitä ihmettä ne on taas siellä menny tekemään?! Eikö ne oikeesti muka osaa mitään? Mitä ihmettä niitten päässä on liikkunu... Ei varmaan mitään. Eihän tässäkään oo mitään järkee. Eiks ne ihan tosissaan osaa keksii MITÄÄN mielenkiintosenpaa luettavaa.. Tää on suoraan ihan hanurista! Jos MÄ oisin tekemässä tuota lehtee niin alkais kyllä uudet tuulet puhaltaan, ehkä sitä jopa lukiskin joku sitte... "

Tunnistatko itsesi? Nyt on mahdollisuus vaikuttaa. Tule rakentamaan hauskenpi, älykkäämpi ja mielenkiintoisempi Sähkösanomat. Etsimme loistokkaita valokuvaajia (ainakin joskus nähneet kameran), taitavia kuvien rapustajia (läpäisseet peruskoulun kuviksen), innokkaita mainosmyyjiä (myyneet mumonsa) ja tietysti viiden tähden toimittajia (kirjoittaneet vähintään nimensä verran tekstiä) liittymään iloiseen joukkoomme, mutta voit tulla myös vaikka vain ideoimaan lehti juttuja.

Kaipaamme erityisesti nuorta verta Sähkösanomatiimin jatkuvuuden takaamiseksi, mutta olet tervetullut joukkoomme olit sitten (n+1):nnen vuoden opiskelija tai aivan tuore fuksi. Me voimme tarjota sinulle päätä huimaavan palkkion* kaikesta siitä, mitä olet valmis eteemme tekemään.

*palkkioon kuuluu mahdollisuudet vaikuttamiseen, uusia ystäviä ja hauskanpitoa.

Ota yhteys päätoimittaja Markus Kaheliniin (paatoimittaja@skilta.cc.tut.fi) niin olet yksi meistä nopeammin kuin huomaatkaan. Me tarvitsemme juuri Sinua. Nyt.



Kevätkenkäisyys

- kevättä rinnassa ja hiki pinnassa

Kevätkääryleet

- kiinalainen päivässä pitää nuorena

Kevätaurinko

- melkein jo pystyy samaistumaan Kohta alkaa ihana aamu -tunnariin

Opintoneuvontaa



Tervehdys kaikille!!

Olen uusi opintoneuvojanne, kolmannen vuoden opiskelija, Susanna Hyyppä. Aloitin työt tammikuun alussa kun Sari Sipola siirtyi tekemään diplomityötään. Sari kyllä vaikuttaa vielä taustalla apuvoimina.

Tälle vuodelle usia tuulia tuo opettajatutorointi, joka polkaistiin käyntiin osastosaunalla. Ideana tässä on se, että pää- ja sivuaineita lukevat ja suunnittelevat opiskelijat saisivat helposti apua ja vastauksia kysymyksiinsä. Pintojen rakenne -asioista ja koulutusohjelmakohde-asiasta opintoista vastaan minä jatkossakin. Yritystä ja innostusta laitosten puolelta

ainakin tuntuu riittävän; toivon, että opiskelijat osaavat käyttää tätä tietokanavaa hyödykseen.

Osastosaunalla keskusteltiin paljon myös opintojen suunnittelusta ja -suunnitteluun puutteesta. Tämän keskustelun tiimoilta konkreettisina toimina järjestämme mm. ammattiaineinfojen yhteydessä henkilökohtaisen opintosuunnitelman teko -tilaisuuden. Toivoisin, että siinä tulisivat kaikki opiskelijat toisesta vuosikurssista ylöspäin, jotka eivät ole vielä tehneet opintosuunnitelmaa. Tietysti on mahdollista tehdä opintosuunnitelma omin päin ja käydä näyttämässä sitä minulle joskus muulloin. Tavoitteenani on, että jokainen opiskelija tekee oman opintosuunnitelman, joka sitten elää mukana opintojen edetessä ja suunnitelmien muuttuessa. Myöhemmin maaliskuussa pidämme fukseille tilaisuuden, jossa kerron toisen vuoden opintoista. Uskoisin, että tällaiselle infolle on tarvetta.

Loppukevään minun pitää vaihdossa tutoroinnin järjestäminen. Tutorien valinnan jälkeen edessä on koulutuksen suunnittelu ja järjestäminen. Jos teillä on hyviä ideoita tutorkoulutukseen, kuulisin niitä mielelläni. Ei ole turhempaa kuin tehdä samoja ryhmitöitä ties monettako vuotta peräkkäin.. Tärkein tehtäväni on kaikesta huolimatta kysymyksiin vastaaminen ja asioiden selvittäminen. Pyrin vastaamaan sähköposteihin päivittäin. Fyysisesti päivystän samalla vanhalla paikalla sähkötalon yläaulassa kanslian vieressä kuusi tuntia viikossa. Päivystysajat näet alla. Tulkaa käymään, vaikkei mitään kysyttävää olisikaan. Usein ajatuksia selkeyttää jo se, että saa jollekin kertoa omista suunnitelmista ja vaihtoehtoista.

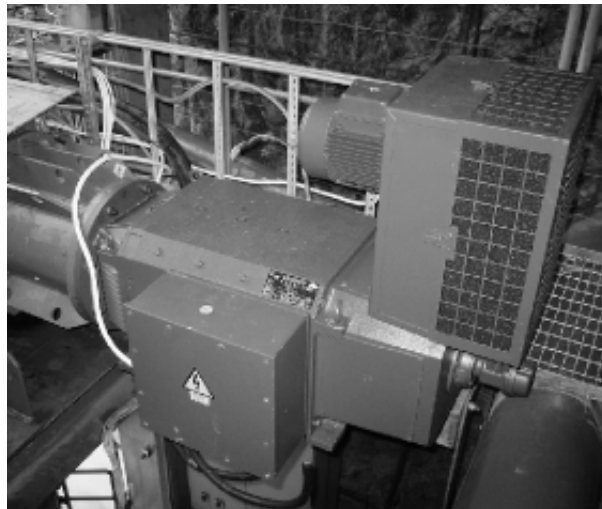
Aurinkoista kevään odotusta ja tsemppiä tämän opiskeluvuoden loppurastitukseen!

Päivystys huoneessa sc204/2 seuraavasti: ma 12-14 ke 10-12 pe 12-14 ja aina kun ovi on auki!

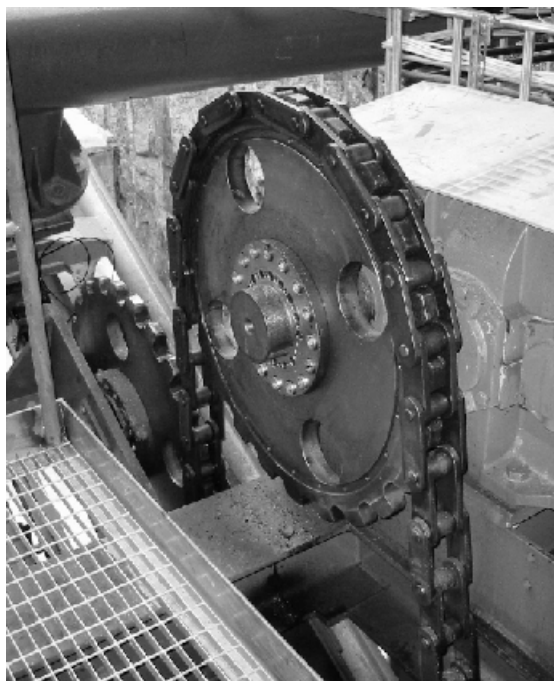
Voit myös lähettää sähköpostia: opintos@ee.tut.fi

	Kevätväsymys <ul style="list-style-type: none">- iskee aina väärään aikaan
	Huonot arvosanat <ul style="list-style-type: none">- erittäin ulkona edelleen, varma ehkäisykeino haussa
	Munat <ul style="list-style-type: none">- olivat sisällä jo viime keväänä

Sähkötekniikkaa on kaikkialla ja usein sen olemassaoloa ei tule ajatelleeksi. Esimerkiksi istuttaessa vuoristoradan kyydissä, ei ensimmäinen mieleen tuleva asia ole laitteen tekninen toteutus. Keskittymistä vaatii hutaminen ja valkeat rystyset, todelliset nautiskelijat saattavat katsella invertoituja maisemia. Elämyskellisen kyydin takana on kuitenkin varsin tavallista ja teollisuudestakin tuttua sähkövoimatekniikkaa, tehoelektroniikkaa ja automaatiota. Suuret huvipuistot painivatkin sähkökulutukseltaan teollisuuslaitosten kanssa samassa luokassa. Näin suomen mittakaavassa kulutus keskittyy noin sadan vuorokauden jaksoon kesälomien molemmin puolin ja talvella laitteiden pääkytkimet pysyvät avoimina. Huvipuistossa on paljon nähtävää. Näyttävä valaistus, nopeat liikkeet ja korkeatasoinen turvallisuus kätkevät monenlaista tekniikkaa alleen. Tutustumekin nyt lyhyesti erään varsin tunnetun suomalaisen vuoristoradan voimanlähteeseen. Kohteeksi valikoitui allekirjoittaneen työpaikan myötä Tampereen Särkänniemen elämyspuisto ja sen suurin ja kaunein, eli supervuoristorata Tomab.



Oikea vuoristoratahan kulkee puhtaasti painovoimalla lähöstä maaliin. Potentiaalienergiaa pitää vaan ensin kerätä varastoon. Ensimmäisen ylämäen nousu vaatii eniten voimaa ja sitä tehtävää hoitaa esimerkkitapauksessamme 240kW tehoinen DC-kone. Lehden kannessakin komeileva 600kg painoinen sininen kaunotar tottelee nimeä Brook Hansen ja moottori on valmistettu Englannin vehmaassa maalaisympäristössä idyllisessä osoitteessa CakemoreRoad. Kakkua siis lisää, tehoa on ainakin riittävästi. Perinteinen 400V käyttöjännite johdetaan koneen kylkeen kahdella lähes ranteenvahuisella alumiinikaapelilla. Voima siirtyy joustokytkinen välityksellä pakastearkun kokoiseen kulmavaihteeseen ja siitä suoraan vuoristoradan junaa kiskovaan nullaketjuun. Rasvainen ketju ja iso eturatas, eli meininki on kuin viritetyssä mopossa, tehoa vaan satakertainen määrä.



Huippunpuudella ketju kulkee 6 m/s ja junan lastausta odotellessa ketju pyörii lepoteholla nopeuden ollessa 1,5 m/s. Moottoria syöttää Mentor merkinen DC-käyttö jonka resursseista vain osa on käytössä, sillä moottoria ei sähköisesti jarruteta ollenkaan. Rattaissa kieppuva muutaman tonnin painoinen nullaketju hoitaa hidastelun ihan luonnostaan! Magnetointivirtaa annostelee Mentorin pikkuvelli ja itse moottori ottaa parhaina hetkinään 700A virtaa, muutamassa kuormitushuipussa skoopin ruudulle on piirtynyt korkeampiakin huippuja. Moottorin sielunelänä ja ohjauslaitteiden säätöjä on käyty mittaamassa kaupungin sähkölaitoksen ja sähkövoimatekniikan laitoksen toimesta. Mittauksien jälkeen moottori vaihdettiin suurempitehoiseen, entinen kun oli vaatimattomat 170kW nimellisteholtaan. Kyllä sekin homansa hoiti mukisematta, mutta nykyisellä moottorilla teho reserviä on hienan enemmän. Eikä se entinen ollut edes sininen...

Luultavasti kaikille tätä lehteä lukeville, jotka ovat suorittaneet kurssin Ohjelmointi I, on käyttäjätunus aps hyvin tuttu. Ari -Pekka Suntioista kutsutaankin lähes poikkeuksetta tällä nimellä. Luennoitsijana hän on perusteellinen ja ilmeisesti asialleen omistautunut, mutta tällä miehellä, jonka opeilla meistä monet ensimmäisen koodinsa tuottavat, on luultavasti elänyt myös ohjelmoinnin peruskurssien ulkopuolella. Uuden Tietotalon käytävät ovat vielä jokseenkin tutkimattomat, mutta huone TF208 löytyy ongelmitta. Eh pääse aivan heti Apsin juttusille, sillä huoneessa on opiskelija, jonka koodi on tutkailun alaisena. Tytön jälkeen jossain on ennen minua vielä yksi poika, vaikka ei ole edes Apsin vastaanottoaika. Tytön asian selvittäminen vie hetkisen, pojan asia on nopeammin hoidettu. Kummatkin tuntuvat saaneen varsin empaattista opastusta harjoitustöidensä kanssa. Astun sisään siistiin ja utuuttaan kiiltävään huoneeseen.

Nörtit ovat mukavia

Aps on kotoisin Jyväskylästä, josta hän vuonna 1986 saapui TTKK:lle opiskelumaan. Hän sanoo viihtyvänsä Tampereella oikein hyvin. Ainoa hänen mainitsemansa huono puoli on se, että kaupungin pienuudesta johtuen tarjolla ei ole tarpeeksi laajavalikoimaisia "nörttikappoja". Vaikka Aps alansa liikkeitä näin nimittääkin, ei häntä voi ainakaan äkkiseltään stereotyyppioida epäsosiaaliseksi koodariksi; häneltä on helppo kysyä asioita ja hän vastaa niihin eloisesti. Tästä sitten "nörtit" ovat vallan mukavia. Työ laitoksella mukavoitui uuden Tietotalon rakentamisen myötä, johon Aps on oikein tyytyväinen, varsinkin, jos kesällä vielä ilmestointi toimii.

Harjoituksissa ihmiset kysyvät enemmän

Ohjelmistotekniikan laitos on ollut Apsin työnantajana vuodesta 1987, jolloin hän aloitti assarina. Ohjelmointi I on työllistänyt häntä vuodesta 1997, sillä silloin sen edellinen vastuhenkilö "lähti Nokialle tai jonnekin.." Aps sanoo pitävänsä opetustyöstä ensisijaisesti sen suoran vapauden suhteen, sillä siinä saa aikatauluista päättää itse. Luentoja pitämään hän menee kuulema ihan mielellään, mutta harjoitusryhmien pitämisen hän koki vielä mukavemmaksi, sillä harjoituksissa ihmiset kysyvät enemmän. Varsinkin ohjelmointi 2:ssa tuntui joskus palkitsevalta, kun saattoi selittää asiat hieman eri tavalla, kuin luennoitsija oli selittänyt. Luennoilla hän mieluummin kuuluisikin enemmän opiskelijoiden kysymyksiä, jotta todella tietäisi asioiden merien perille. Aps kuitenkin toteaa, että tämä lienee täällä Suomessa kulttuurillisista syistä mahdotonta.

Pusepäästä ohjelmointiin

Aps on itse opiskellut pääaineenaan ohjelmistotekniikkaa, sivuaineena matematiikkaa. Ohjelmoinnissa häntä kiehtoo sen käsityönomaisuus, työnsä tuloksen näkeminen. Leikkiläisesti hän sanookin olisivansa voinut hyvinkin ryhtyä puusepäksi. Oma käsitykseni ohjelmistotekniikasta ja -tuotannosta aloina on varsin laava, ja onnistuin tökerästi kysymyksessäni viittaamaan Apsin omiin ohjelmointitaitoihin. Tämä saa hänet korostamaan jo ohjelmointi 1:n luentojen alussa selvittämää yleistä harhakuvitelmaa ohjelmoinnista mekaanisena koneen naputteluna. Tosiasiaa kyse tänapäivänä on siis pitkälti projektinhallinnasta; itse koodausta varten on palkattu "teekkariorja". Ohjelmistoprojektien vetämisestä Aps ei ole koskaan lähtenyt hakemaan kokemusta, vaan on jäänyt opettamaan meilte käytännön perusteita.

Tekemällä oppii

Monella kurssilla on yleistä kopioida harjoitustöitä ja mennä siitä, mistä aita on matalin. Ohjelmoinnin kurssien osalta Aps pitää tumetusti tiukkaa linjaa siitä, että harjoitustöitä ei kopioida. Ainoastaan tekemällä oppii. Vastaavat kurssit hän on itse aikoinaan kokenut erittäin palkitseviksi, ja ihmetteleekin, miten jotkut opiskelijat tyytyvät palauttamaan vajavaisesti toimivia harjoitustöitä. Omia matematiikan kurssiaan muistellen hän tosin toteaa, että pakollisia kurssia suorittaessa sitä tekee usein vain välttämättömimmän. Motivaatio oppimiseen ja tekemiseen onkin ratkaisevaa. Vaikeita tehtävänantoja hän perustelee sillä, että yksinkertaisesti luottaa opiskelijoiden kykyyn suorittaa niistä. Joka tapauksessa vaikuttaa, että Aps välittää opiskelijoiden oppimisesta. Vaikka hän sanookin opetuksen viehättyksen piilevän henkilökohtaisessa vapaudessa, jaksaa hän luennoillakin muistuttaa kuulijoitaan "kotiläksyjen" lukemisesta. Hän myös synnyttää ehkä enemmän vuorovaikutusta yleisönsä kanssa kuin luennoitsijat keskinäarin. OK, en itse jaksanut tänään luenolla nostaa kättäni, kun kysyttiin, kuka ei ymmärtänyt, mutta tuntuu mukavalta kuulla tiukan faktan lomassa kommentteja, joilla hän viittaa suoraan meihin uutta asiaa opiskeleviin henkilöihin.

PC-peliluola

Mitä muuta Apsista? Hänen perheeseensä kuuluu vaimo ja chihuahua nimeltä Minnie Me, joka on ehdottomasti perheenjäsenen asemassa. Hän elää aivan tavallista elämää: tekee töitään (joskus myös kotona) ja katsoo tv:tä. Tilt on turhan kaupallinen ohjelma, Montv:n PC-peliluola saa sitäkin enemmän kehuja. Pelaaminen kuuluu siis Apsin harrastuksiin. Roolipeleissä (esimerkiksi Baldur's Gate) viehättää sama tekemisen tuntu kuin ohjelmoinnissa.

jatku seuraavalla sivulla...

P o t u t Pottuina



Markus Kahelin

Kokolihaa perinteitä kunnioittaen

Tällä kertaa paistetaan kunnollinen pihvi. Hullut lehrät ovat jääneet unholaan ja Newtonin Fysiikin myy pihvin korvikkeita lähes päivittäin. Laadukas ja raaka-aineista tinkimätön pihvi syntyy naudan sisäfileestä. Oikein kovasti pihistäällä saattaa tulla toimeen ulkofileellä mutta lopputulos ei ole yhtä hyvä. Oikea pihviliha on rasvaista, parasta on ns. marmoroitu liha, jossa rasvaa on chuesti koko fileen syvyydeltä. Hintaluokka ampuu taatusti yli hilseen, mutta joskus Kelan muistaessa lastaan voi herkutella. Tarjouksesta saattaa löytyä 17• kilohintaan, mutta harvemmin. Markettiin on turha mennä hyllyä penkomaan, kaupungin parhaat lihat saa perinteisesti kauppahallista tai isoimpien tavaratalojen lihatiskistä. Lihan pitäisi olla hyvin raakakypsytettyä, josta kertoo kiinteä ulkonuoto ja tummanpunainen väri. Asiansa osaava lihatiski osaa neuvoa valinnassa ja leikkaa pihvit valmiiksi. Ostosta ei kannata laittaa jääkaappiin jos on tarkoitus syödä samana päivänä.

Paistossa sen salaisuus

Ennen paistamista pihvin tulee ehdottomasti olla huoneenlämpöinen. Fileestä leikataan tai on jo leikattu poikkisyhyyn 3,5cm paksuja viipaleita, jotka painellaan kevyesti rystysillä kokoon. Nuijuminen on pahinta mitä laatulihalle voi tehdä, sillä kovassa käsittelyssä lihan rakenne menee rikki ja lopputulos on kuivahko hakeutus. Juuri ennen paistamista sivellään pihvi öljyllä molemmin puolin. Öljytty pannu tai valurautainen parila saa olla reilusti kuuma. Kämenselkään pitää hehkua tasainen lämpö, kun pannua kokeilee 10cm päästä. Liian kylmässä paistaminen kestää turhan kauan ja liha ehtii kuivua käsiin. Todellinen nautiskelija paistaa pihvinsä voissa. Silloinkin liha pitää muistaa öljytä etukäteen. Pihviä paistetaan 3min puoleltaan ja kääntöhetki on koittanut kun pihvin pintaan nousee hienan nestettä. Paistuvaa pihviä ei saa nostaa haarukalla tai muulla teräaseella, sillä ehjä paistopinta pitää mehut sisällään. Aivan paistamisen loppuksi pintaan rouhitaan mustapippuria ja suolaa. Ennen syömistä pitää pihvin odotella mehujen tasaantumista foliokääreessä viitisen minuuttia. Aika onkin juuri sopiva pöydän kattamiseen kahdelle. Kastikkeilla ei laatu-paistosta tarvitse korjailia ja lisukkeet jokainen valitkoon oman maun mukaan. Juonana toimii tukevan makuinen espanjalainen punaviini tai aina yhtä varma kotimainen keski-olut. Käsittelyä ja paisto-chjetta voi soveltaa myös lehtipihville, jonka paistoaika chuesta muodosta jhtuen on todella pikainen.

Neverending Story

XXVII

...ei pystynyt reagoimaan millään tavalla, joten hän vetäytyi sivumalle saadakseen olla hetken rauhassa. Muisteltuaan menneisyyttään kolmentoista minuutin ajan, Sakari tajusi jotain. Jorgos oli heti aluksi räyttänyt jollain tapaa etäisesti tutulta, mutta Sakari ei ollut ymmärtänyt, mikä sen aiheutti. Nyt, metamorfoosin jälkeen, kun karvaiset persposket olivat siirtyneet tuon olemon oikeiksi poskiksi, Sakari saattoi vain todeta, että kyseessä todellakin oli hänelle entudestaan tuttu henkilö. Yhdenmukaisuus oli niin valtaisa, että Saku Salinin täytyi todellisudessa olla Adam Huss, sama turppu, jonka Sakari oli nähnyt lapsena etsiessään vanhempiensa tuosta viheliäisestä luolasta. Sakarin hengitys salpaantui hetkeksi ja häntä alkoi pyöryttää. Hänen mielessään oli nyt vain yksi ainoa ajatus: "Jos Adam Huss kerran on olemassa, pahaksi uneksi väitetyin muistikuvani täytyy olla totta." Sakari tunsikin olonsa hämmentyneemmäksi kuin koskaan aiemmin ja se oli paljon. Hänen teki suuresti mieli kertoa Adamille tumistaneensa tämän mutta pelko esti sen. Tuo mies oli aiemmin vanginnut hänen vanhempiensa, joten Sakari ei voinut tietää, mitä hänelle itselleen voisi tapahtua. Pohdittuaan hetken vaihtoehdojaan, hän päätti, että ainoa vaihtoehto on palata Norjiaan vanhempiensa katoamisseuduille ja etsiä sieltä jotain, mikä selventäisi asiaa. Sakari suuntasi kulkunsa välittömästi rautatiessanelle ja osti lipun seuraavaan Rovaniemelle lähtevään junaan. Junamatka sujui varsin rauhallisesti ja teki Sakarille hyvää. Ymmärrettävää on, että viime aikojen tapahtumat olivat rasittaneet häntä aika lailla, joten nukkuminen ei todellakaan ollut pahitteeksi. Rovaniemeltä Sakarin oli tarkoitus jatkaa matkaa välittömästi linja-autolla kohti Kilpisjärveä, mutta hänen suunnitelmiansa tuli äkkiä muutos. Linja-autoasemalla lippua ostaessaan hän nimittäin huomasi tutun hahmon kävelevän viereiseen kahvilaan. Se oli Adam Huss. Sakari päätti varjostaa Adamia selvittääkseen, mitä ilmettä tämä teki Rovaniemellä. Hän naamioi itsensä muovaamalla Furzystä itselleen tekoparran ja painamalla tienposkesta löytänsä vaaleanruskean lippalakin niin syvälle päähänsä kuin mahdollista. Hänyisään kahvilaan astuttuaan hän huomasi Adamin istuvan eräässä nurkkapöydässä ja käyvän kiivasta keskustelua pyöreähköön ja väsyneen näköisen miehen kera. Kumpikaan miehistä ei kiinnittänyt mitään huomiota Sakariin, mikä hänen mielestään oli oikeastaan vain hyvä asia. Hän istutui miesten lähelle ja alkoi kuumella, mistä näin oikein puhuvat...

Harald

Sähkökundi



Ile

Kotipaikka: Nurmo

Ikä: 22v.

Pituus/paino: 179/83

Harrastukset: Metsänhoito,
Audiosovellukset, Puliitokset

Mieliruoka: Pippuripihvi

Koulutus: Teekkari

Tulevaisuuden haaveet: Omakotitalo
Sub-Urban-alueelta, nainen ja toukkia

Lempiväri: Elektronisuihku

Idoli: Nicola Tesla

Miesihanne: Ihmemies MacGyver

Intohimo: Putket ja Minihameiset naiset

Sinustako Sähkökimma/ -kundi?

Jos olet vähintään 17-vuotias ja kanera rakastaa Sinua, lähetä meille sekä kasvo- että kokovartalokuvasi. Otamme yhteyttä jos haluamme sinut kuvauksiin. Sähkösanomat ei maksa palkkiota eikä ota vastuuta kuvien aiheuttamasta khausta.

